

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8222010095
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8222010095.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Moniky Halkociovej a JUDr. Lucie Bašistovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.12.2023, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre zločin vydierania podľa § 189 ods.1, 2 písm. a/, b/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 4T/19/2022 dňa 27.01.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku obžalovaného A. B. v celom rozsahu oslobodil spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bardejov pre skutok, ktorého sa mal dopustiť tak, že:

- dňa 03.07.2020 v presne nezistenom čase vo vestibule polyfunkčného domu nachádzajúceho sa v meste C. D. E. F. XXXX/XX povedal poškodenej G. H. F., narodenej XX.XX.XXXX, bytom C. D. E. F. XXXX/XX, aby si sadla na stoličku, že potrebuje s ňou hovoriť, poškodenej si sadla na stoličku, na čo obžalovaný vytiahol krátku strelnú zbraň, nezisteného typu a kalibru, namieril ju na poškodenú a to tak, že uvedenú zbraň otočil hlavňou smerom k poškodenej a položil na stôl, pričom od nej požadoval, aby na neho prepísala polyfunkčný dom na ulici F. XXXX/XX I. C., okrem dvoch bytov, ktoré sú v banke založené, následne povedal poškodenej, že už mu je všetko jedno, že teraz skončí jej život a aj svoj, poškodenej sa ho snažila upokojiť, on zobral tú zbraň zo stola, kohútik v zadnej časti zbrane potiahol k sebe, bolo počuť cvaknutie a zbraň opäť položil na stôl, pričom opakovane na ňu naliehal, aby to vykonala, avšak v tom mu zazvonil jeho mobilný telefón, čo poškodenej využila a z obavy o svoj život odišla do miestnosti, kde sa nachádza kancelária, v ktorej boli zamestnanci jej firmy, čím takto hrozbou násilia a hrozbou inej ťažkej ujmy nútil poškodenú G. H. F. k darovaniu nehnuteľnosti,

t e d a m a l

iného hrozbou inej ťažkej ujmy nútil, aby niečo konal, pričom čin spáchal závažnejším spôsobom konania - na chránenej osobe,
č í m m a l s p á c h a ť

zločin vydierania podľa § 189 ods.1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zákona s poukazaním na § 138 písm. a/ Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku podal okresný prokurátor v zákonom stanovenej lehote písomne odôvodnené odvolanie a to v neprospech obžalovaného, proti výroku súdu, ktorým ho spod obžaloby oslobodil. Po

rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku a podstatných dôvodov, ktoré viedli okresný súd k oslobodzujúcemu rozsudku v posudzovanom prípade uviedol, že uvedeným zdôvodnením rozsudku Okresného súdu Bardejov o oslobodení obžalovaného spod obžaloby sa nie je možné stotožniť. Poukázal na to, že Okresný súd Bardejov nebral do úvahy, že poškodená G. H. F. jednoznačne, sústavne a konzistentne usvedčovala obžalovaného A. B. počas celého trestného konania zo skutku, ktorý je predmetom obžaloby. Svoju výpoveď nemenila, stále tvrdila a tvrdí to isté a teda to, čo je obsahom skutku, ktorý je predmetom obžaloby. To, že pri rekognícii veci poznávajúca osoba (poškodená) na predložených fotografiách na fotoalbumoch verzia „I“, „H“ a „IH“ neopoznala zbraň, ktorou mal na ňu obžalovaný mieriť, považuje za niečo prirodzené, podľa jeho názoru poškodená nie je a ani nemôže byť expertom na zbrane a taktiež rekognícia zbrane musela byť pre ňu stresujúcou udalosťou a teda vzhľadom na vyššie uvedené je neopoznanie zbrane prirodzeným vyústením. Taktiež prokurátor poukázal na to, že podľa jeho názoru sa súd nedostatočne vysporiadal so závermi znaleckého posudku č. 68/2021 zo dňa 24.09.2021 vyhotoveného znalkyňou J. H. K., J. z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia dospelých, psychológia sexuality, kde súd zistil, že predmetom znaleckého dokazovania bolo posúdenie charakterových, osobnostných, intelektových a pamäťových schopností poškodenej G. H. F., ako aj jej spôsobilosť vo všeobecnosti správne vnímať prežité skutočnosti, správne si ich zapamätať a neskoršie reprodukovať. Znalkyňa v záveroch znaleckého posudku konštatovala, že poškodená je z forenzne - psychologického hľadiska spôsobilá vo všeobecnosti správne vnímať prežité skutočnosti, správne si ich zapamätať a neskoršie reprodukovať, a to v podstatnej miere. Všeobecnú vierohodnosť poškodenej možno podľa znalkyne ohodnotiť ako vyššiu. Znalkyňa taktiež konštatovala, že z maximálnej teoretickej možnej vysokej všeobecnej vierohodnosti poškodenej, túto vierohodnosť vzhľadom k mentálnej výbave osobnosti poškodenej, parciálne znižuje na vyššiu úroveň všeobecnej vierohodnosti jej osobnostná výbava - aktuálne preukázané tzv. Iži skóre osobnosti je totiž v pásme nadpriemeru, teda snaha pôsobiť lepším dojmom alebo sociálne žiaduco sú u nej vo všeobecnosti forenzne-psychologicky významne zvýšené. Ďalej prokurátor zvýraznil, že k špecifickej vierohodnosti poškodenej vo vzťahu k posudzovanému skutku znalkyňa konštatovala, že vysoko pravdepodobne by poškodená skôr nebola spôsobilá uviesť okolnosti v jej výpovedi doposiaľ bez ich autentického prežitia. Neboli zistené sklony poškodenej k fabulácii, resp. úmyselnému zatajovaniu skutočnosti súvisiacich s inkriminovaným dejom, rovnako ako nebol zistený žiaden forenzne - psychologicky významnejší vplyv inej osoby k takémuto konaniu poškodenej. Podľa znalkyne doposiaľ absentuje u poškodenej psychologicky zrozumiteľný motív k jej prípadnej tzv. Iživej výpovedi v neprospech obžalovaného. Motivácia poškodenej vypovedať sa javí skôr forenzne-psychologicky zrozumiteľná a súvisí s potrebou ochrany svojej osoby. Z týchto dôvodov považuje rozhodnutie Okresného súdu Bardejov za nezákonné a navrhol v zmysle § 322 ods. 3 Tr. poriadku, aby Krajský súd v Prešove zrušil rozhodnutie Okresného súdu Bardejov a aby uložil obžalovanému A. B. nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby. (pozn. krajského súdu – intervenujúci prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí tento návrh prokurátora okresnej prokuratúry modifikoval tak, aby krajský súd odvolaniu prokurátora vyhovel a zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vrátil vec na opätovné prejednanie rozhodnutie okresnému súdu).

Písomne odôvodnené vyjadrenie k odvolaniu okresného prokurátora predložil prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný, v dôvodoch ktorého uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 27.01.2023. sp. zn. 4T/19/2022, a to tak s výrokom, ako aj jeho odôvodnením, pričom považuje toto rozhodnutie za zákonné a správne. Ďalej obžalovaný v rámci svojho vyjadrenia k odvolaniu prokurátora poukazuje na záverečnú reč svojho obhajcu prednesenú na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo v označenej veci dňa 27.01.2023, kde sa obhajca obžalovaného pomerne rozsiahlo vyjadril k celému priebehu trestného konania. V rámci záverečnej reči na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.01.2023 obhajca uviedol, že v tejto veci ani len nemala byť prijatá obžaloba. Aj v prípravnom konaní z platného a účinného Trestného poriadku vyplýva, že dôkazy sa vykonávajú zákonným spôsobom a iba zákonným spôsobom, a že iba na základe takto vykonaných dôkazov môže prokurátor rozhodnúť, či vyšetrovanie dospelo do takého štádia, že je možné podať vo veci obžalobu. V danom prípade nebol jeden jediný dôkaz vykonaný kontradiktóme. Prokurátor a vyšetrovateľ v prípravnom konaní, si bez účasti obhajoby flagrantly porušili všetky zákonné ustanovenia o právach obhajoby, po vypočúvaní svedkov a na základe takéhoto učebnicového príkladu, ako nemá vyzerať zákonné dokazovanie v prípravnom konaní, prokurátor podal obžalobu, čo sa úplne vymyká Trestnému poriadku platnému v tejto krajine, preto mala byť obžaloba odmietnutá pri predbežnom preskúmaní a ani len nemalo byť vo veci nariadené hlavné pojednávanie, pretože tu nieže existuje odvolací dôvod, ale tu existuje rovno dovolací dôvod flagrantly porušenia práva na obhajobu. Už len

z tohto dôvodu musí byť obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Ďalej splnomocnenec poškodeného sa vyjadroval nad rámec svojich práv, ktoré má len vo vzťahu k prípadnej náhrade škody, ktorú škodu si ale poškodená neuplatnila. Akékoľvek prednesy vo vzťahu k hodnoteniu obvineného, či jeho výpovede, v takom prípade na hlavnom pojednávaní zo strany splnomocnenca poškodeného, nemajú miesto. Považuje ich za hrubé porušenie rovnosti procesných strán v smere, ako keby sme tu mali mať dvoch prokurátorov. Pokiaľ ide o samotnú vec, na hlavnom pojednávaní nebol vyprodukovaný jeden jediný dôkaz, ktorý by preukazoval vinu obvineného. K znaleckému posudku, ktorý ohľadom hodnovernosti či nehodnovernosti poškodenej, na ktorý poukázal aj pán prokurátor, ktorý má byť kľúčovým dôkazom v spojení s jej výpoveďou, uviedol, že samotný znalec v závere posudku hovorí o tom, že nemôže a nebude sa vyjadrovať k vierohodnosti výpovede poškodenej, čo je otázka hodnotenia dôkazov, ktorú musí a môže realizovať jedine súd. Navyše je evidentné, že zo znaleckého posudku vyplývajú aj skutočnosti, ktoré samozrejme prokurátor taktne zamlčal a síce, že poškodená má pomerne vysoké lži skóre, že poškodená má snahu pôsobiť lepším dojmom a tieto znaky, a to cituje zo znaleckého posudku, sú patologicky zvýšené, ktoré skutočnosti len potvrdzujú to, že jej výpoveď musí byť vyhodnotená ako nedôveryhodná. Je evidentné, že žiaden zo svedkov, vypočutý na hlavnom pojednávaní, o incidente nič nevie. Jednotlivé svedkyne skutok popísaný v obžalobe nevideli, ale videli správanie sa obvineného aj poškodenej pred údajným skutkom a po údajnom skutku. Pred údajným skutkom jedna zo svedkýň hovorí, že prišla z vonku z nákupu, videla, že dolu vo vestibule je obvinený a odišla pokojne hore. Podotýka, že bolo leto, teplé počasie, ak by obvinený mal nejakú zbraň, je evidentné, že nie je tak jednoduché ju v letnom období a pri ľahkom oblečení schovať. Nič nenasvedčuje tomu, že by sa malo niečo udiat a svedkyňa odchádza hore do svojej kancelárie. Ostatné svedkyne zachytávajú situáciu po údajnom skutku. Poškodená prichádza hore do kancelárie, po údajnom vydieraní so zbraňou, síce rýchlejšim krokom, čo ale svedčí len o ich hádkach, ktoré neustále medzi obvineným a poškodenu boli tzv. na dennom poriadku a poškodená im nehovorí nič o údajnom vydieraní so zbraňou, nič o údajnej hádke, dokonca nič o tom, aká je prestrašená, nič typu volajte políciu, lebo ma išiel zabiť a vydieral, ale riešia vypínanie elektriky zo strany obvineného. Nemyslím si, a na to netreba ani znalca len zdravý sedliacky rozum, že takto sa správa človek, na ktorého pred chvíľou niekto iný mieril zbraňou. A prečo je tam podstatné to vypínanie elektriky? Je to veľmi zaujímavý modus operandi poškodenej, aby napasovala údajný skutok obvineného na nejaký deň, v ktorom sa udialo čosi ešte zvláštne, čo sa inokedy neudeje, aby takto potom mala aspoň nejaký záchytný bod v snahe zavrieť obvineného. Poškodená nejde vtedy na políciu v čase údajného skutku, ale pekne si skladá mozaiku údajných protiprávných konaní obvineného tak, aby raz na tú políciu mohla ísť. A kedy ide na tú políciu poškodená. Poškodená ide na políciu v deň nasledujúci po dni, v ktorom sama hovorí, že sa nič nestalo. Na moju otázku, čo konkrétne sa stalo vtedy, keď ste išli na políciu? Nič sa nestalo, odpovedá poškodená. Akurát už má vyskladanú mozaiku príbehu, z ktorého by teoreticky „mohlo niečo byť“ a kvôli ktorému prebieha konanie na súde. Poškodená si pekne po určitú dobu pripravuje na x stranách spísané poznámky o tom, čo všetko sa údajne malo stať. Len, ako sama hovorila na ostatnom hlavnom pojednávaní, nemá o tom, čo sa údajne malo stať, dôkaz. No tým dôkazom má byť v konaní po údajnom skutku, z ktorého bol obžalovaný týmto súdom oslobodený, si ho urobí prostredníctvom svedka L. a nezákonnej nahrávky a pozor, nie nezákonnej nahrávky, že by obvinený sám niečo iniciatívne povedal, ale nezákonnej nahrávky, keď samotná poškodená do úst obvineného vkladá tieto slová. Pýta sa ho iniciatívne a toto, a toto si povedal? A úplne všeobecná nezmyselná odpoveď obžalovaného, tak ja to môžem aj „zrobiť“, je považovaná zo strany prokuratúry za kľúčový dôkaz, absolútne neprípustný, aj z logického a akéhokoľvek iného hľadiska. Podobne je to na nahrávke – „A. ty si na mňa namieril?“, poškodená sa pýta. Prečo sa pýta? Uvedená nahrávka je preto nezákonná, podľa názoru obhajoby, je realizovaná na hranici trestnej zodpovednosti za trestný čin, a v zmysle judikatúry NS SR sp. zn. 2To/6/2015 považovaná za nezákonný dôkaz. A ak už takúto nahrávku (nezákonnú) má, tak vtedy sa rozhodne ísť na políciu, hoci sa v ten deň, keď na políciu išla, nič nestalo, čo sama tvrdí. Na otázku poškodenej, aké pocity v nej vyvolávajú spomienky na to, čo sa medzi ňou a obžalovaným malo údajne stať, odpovedala, že si na to nechce spomínať, že jej to spôsobuje bolesť a strach. Zaujímavé, že človek, ktorému vracanie sa k údajne prežitým skutočnostiam spôsobuje bolesť a strach, dokonca sama uviedla, že chce na tieto skutočnosti zabudnúť, si pripraví svedka L. v jednej veci a pripraví si vlastný, vtedy už nabitý mobilný telefón v druhej veci a iniciatívne sa obvineného pýta na veci, ktoré jej spôsobujú bolesť a strach, a na ktoré chce zabudnúť. A ešte, aby toho nebolo málo, údajné konanie so zbraňou, keďže žiadne nebolo, ale potrebuje sa o niečo oprieť, si vyberie zo dňa, kedy malo dôjsť k vypínaniu elektriky, len aby bol nejaký oporný bod, o ktorý sa dá oprieť. V prípravnom konaní si vypočuté svedkyne úplne zaujímavovo (nehovoriac o tom, že tieto výpovede sú absolútne nezákonné), pamätajú presný dátum, kedy sa to malo udiat. Na otázku, či pamätajú niečo, čo sa udialo v iný presný dátum, netušia nič. Na

otázku, ako je možné, že pamätajú tento presný dátum, odpovedajú, však nám to policajti povedali, takto sa nás to pytali, kde takto, bez prítomnosti obhajcu, za asistencie policajtov realizované výpovede sú podľa názoru obhajoby nezákonným dôkazom. Všetko toto len preukazuje, aj v spojení so znaleckým posudkom a snahou poškodenej pôsobiť lepším dojmom, ktorá je patologicky zvýšená, len preukazuje nedôveryhodnosť a absolútnu nevierohodnosť výpovede poškodenej a žiaden iný dôkaz tu nie je. Ďalej poškodená potom, čo získala podľa nej rozhodujúci dôkaz (nezákonnú nahrávku) a potom, čo si to celé na množstve strán papiera spisuje, ide na políciu, kde ale nezmieni údajného kľúčového svedka v tejto veci, otca M., dekana farnosti, o ktorom v celom procese vyšetrovania a celého nezákonného prípravného konania, nie je jediná zmienka. Až na hlavnom pojednávaní, keď vidí, že vlastne nikto jej verziu údajného skutku nepotvrďuje, sa zrazu objavuje tento kľúčový svedok, ktorý mal o všetkom vedieť. Pri hodnotení takéhoto správania sa poškodenej potom postačí, len zdravý sedliacky rozum, že takto sa určite nespráva človek, ktorý si na x stranách textu pripravuje poznámky, aby mohol ísť udať obžalovaného, ktorý si vedome a cielene pripravuje dôkazy vkladáním do dôkazov to, čo potrebuje v rámci nich, ale aj v ich obsahu podľa vlastného uváženia mať, vkladáním slov do úst obžalovaného, je to svedok ktorý podá trestné oznámenie práve vtedy, keď už si myslí, že dôkazov má dostatok, no súčasne opakovane tvrdí, že v deň (resp. deň predchádzajúci jeho podaniu) podania trestného oznámenia sa naozaj nič nestalo, podľa jeho vlastných slov, akurát sa stalo to, že už si myslí, že tieto dôkazy má zabezpečené a nespomenie kľúčového svedka, ktorý o všetkom vedel. Zasa raz modus operandi poškodenej s cieľom majetkového prospechu vo vzťahu k obvinenému. Do tohto len zapadá na pojednávaní zo strany obžalovaného predložený dôkaz o tom, že po jeho zadržaní je okamžite rozhodnuté (na návrh poškodenej) o zrušení jeho trvalého pobytu v uvedenej nehnuteľnosti. „Určite tu nejde“ o ten nešťastný polyfunkčný dom. Pokiaľ ide o vykonanú rekonštrukciu, obhajobu zarazilo, ako pán prokurátor zľahčuje tento procesný úkon, veď poškodená nie je poľovník, nepozná zbrane, nemohla opoznať zbraň, s ktorou na ňu obvinený údajne mieril. Je si sto percentne istý, že ak by sa poškodená bola bývala trafila, tak pán prokurátor tu bude rečniť o tom, aký kľúčový dôkaz tu predsa máme a že poškodená napriek tomu, že nie je poľovníčkou, nepozná zbrane, aj tak tú zbraň opoznala. Ak teda tento úkon je taký nepodstatný z hľadiska názoru pána prokurátora, naozaj neviem, prečo bol vôbec realizovaný a keď už realizovaný bol s takým výsledkom, aký výsledok rekonštrukcia priniesla, je evidentné, že je to kľúčový dôkaz v prospech obvineného. Obhajoba má teda za to, že zo strany prokuratúry sa nijakým spôsobom bez dôvodných pochybností nepodarilo preukázať ani len to, že sa skutok stal, nehovoriac už o tom, že procesné pochybenia prípravného konania sú takého charakteru, že na konci dňa toto trestné stíhanie nikdy nemôže skončiť odsudzujúcim rozsudkom. Preto z hľadiska dokazovania a prezumpcie nevinoty navrhol konajúcemu súdu, aby obvineného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil. Napokon obhajca zvýraznil, že prokurátor vo svojom odvolaní neuviedol žiadne relevantné tvrdenia, ktoré by mohli viesť k zmene rozsudku. S poukazom na vyššie uvedené obžalovaný navrhuje odvolaciemu súdu, aby odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania okresným prokurátorom ako osobou na to oprávnenou, krajský súd nezistil dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktorým predchádzalo, prihliadajúc pritom na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku ako aj konania mu predchádzajúceho, krajský súd konštatuje, že v konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané (v čase prebiehajúceho hlavného pojednávania) všetky dostupné dôkazy, a to v rozsahu nevyhnutnom pre spravodlivé rozhodnutie, čo je podmienkou aj pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby. Oslobodenie páchatel'a spod obžaloby si totižto po vykonaní dokazovania vyžaduje záver, že v prejednávanej veci už nie je možné, bez porušenia zákona, vykonať žiadne známe a dostupné dôkazy.

Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou plne stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené, na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce,

na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o oslobodení obžalovaného spod obžaloby tak, ako je to uvedené vo výroku odvolaním napadnutého rozsudku.

Odvolačí súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam okresného prokurátora, časť ktorých už prezentoval aj v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli a ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil a preto krajský súd zistil, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov postupoval v celom rozsahu v intenciách ust. § 2 ods. 12 Tr. poriadku a preto jeho závery sú vecne správne a dôvodné.

V prvom rade na tomto mieste považuje krajský súd za potrebné zvýrazniť, že vo všeobecnosti každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevyvíja pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť a teda do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

Krajský súd teda ako už bolo naznačené si v celosti osvojil záver okresného súdu, keď konštatoval, že na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, preto súd obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku spod obžaloby prokurátora oslobodil.

V úvode krajský súd považuje za potrebné vo všeobecnosti zvýrazniť, že v rámci trestného konania, ktorého výsledkom je oslobodzujúci rozsudok, ktorým súd oslobodí spod obžaloby obžalovaného, v každom prípade neznamená jednoznačné a nepochybné presvedčenie súdu o tom, že záver o dôvodnom trestnom stíhaní obžalovaného pred súdom na podklade obžaloby prokurátora, ktorá sa zase opiera (ako v posudzovanom prípade) hlavne o výpoveď poškodenej a jej tvrdenia, bol vykonaným dokazovaním spochybnený preto, že môžeme bez rozumných pochybností konštatovať, že poškodená v rámci trestného konania klamala, resp. uvádzala vedome nepravdu.

Naopak oslobodzujúce rozhodnutie súdu sa totižto spravidla spája so záverom, že produkované dôkazy v takom rozsahu, intenzite a kvalite ako boli predložené súdu spolu s obžalobou a na hlavnom pojednávaní aj boli riadne vykonané, napokon konajúci súd zhodnotí tak, že nemá bez rozumných pochybností preukázaný záver o tom, že sa skutok, ktorý je predmetom dokazovania, vôbec stal, alebo či skutok, ktorý sa reálne aj stal, je vôbec trestným činom, a napokon, či bol preukázaný záver o vine obžalovaného za skutok, ktorý mu sa mu kladie za vinu.

V tejto súvislosti preto bolo úlohou súdu na oboch stupňoch, ako to vecne správne ustálil aj okresný súd, konfrontovať rozhodujúce dôkazy obžaloby s dôkazmi, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a teda do akej miery sú dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní osvedčené, či na druhej strane spochybnené v takom rozsahu, aby bolo možné bez rozumných pochybností učiť záver o vine, či v opačnom prípade o nevine obžalovaného A. B..

V tomto prípade je preto v prvom rade potrebné poukázať nato, že podkladom nie len pre vznesenie obvinenia obžalovanému, ale aj podanie obžaloby, bolo pôvodne pomerne rozsiahle trestné oznámenie zo dňa 27.04.2021 podané poškodenu G. H. F. a jej následná výpoveď v procesnom postavení poškodenej 21.05.2021, keďže vypočuté svedkyne J. J., N. O., M. C. a P. J., vrátane záverov znaleckého poskúmania znalkyne J. H. K., či vyšetrovací úkon - rekonštrukcia zbrane, k dôkazom osvedčujúcim samotný skutok kladený za vinu obžalovanému nič zásadné nepriniesli, keďže menované svedkyne, ako

aj znalkyňa neboli priamym svedkom poškodenou opísaného výhražného konania obžalovaného, resp. poškodená predloženú/zbrane v rámci rekognície nepoznala, za súčasnej zjavnej nepoužitelnosti nezákonne získanej zvukovej nahrávky predloženej poškodenou.

Súčasne platí, že neprehliadnuteľným faktom zostáva, že všetky rozhodujúce dôkazy, o ktoré prokurátor oprel dôvodnosť trestného stíhania obvineného, v konaní pred súdom boli vykonané ešte pre rozhodnutím vyšetrovateľa, ktorým dňa 30.09.2021 vzniesol obvinenie obžalovanému, ktoré mu bolo doručené dňa 19.10.2021, resp. jeho obhajcovi N. M. F. až dňa 28.01.2022 aj napriek tomu, že minimálne od 21.10.2021 mali orgány činné v trestnom konaní vedomosť o tom, že si obžalovaný tzv. na plnú moc ešte dňa 20.05.2021 menovaného advokáta zvolil za svojho obhajcu.

V tejto súvislosti krajský súd zastáva názor, že v posudzovanom prípade je na mieste priznať tak, ako to správne obhajoba namietala, že prípravné konanie v tomto prípade bolo prakticky vykonané bez možnosti obvineného namietat' skutočnosti mu kladené za vinu a predkladať dôkazy o nich, aj napriek tomu, že zásady ovládajúce trestné konanie, o ktoré sa v súhrne opierajú aj pravidlá kontradiktórneho procesu, sú jednoznačne procesným predpisom upravené aj pre časť prípravného konania, pričom tieto nemôžu byť ignorované orgánmi činnými v trestnom konaní a už vôbec nie dozorujúcim prokurátorom, disponujúcim potrebnými mocenskými oprávneniami vo vzťahu k veci konajúcemu vyšetrovateľovi, (či poverenému príslušníkovi PZ), ktorý má práve predstavovať garanta zákonnosti priebehu vyšetrovania do podania obžaloby ako tzv. „pána sporu“ (dominus litis) prípravného konania, keďže v postavení obvinenej osoby oproti orgánom činným v trestnom konaní v prípravnom konaní je zjavný nepomer v prospech štátu. Takýmto postupom sa súčasne totižto prokurátor vystavuje, pokiaľ neumožní obvinenému v rámci prípravného konania, plnú realizáciu práva na obhajobu, hodnotiacemu záveru zo strany súdu v štádiu po podaní obžaloby v rámci jej preskúmania, o zásadnom porušení práva na obhajobu obvineného, čo je jedným z dôvodov pre odmietnutie obžaloby podľa § 241 ods. 1 písm. f/ Tr . poriadku (§ 244 ods. 1 písm. h/ Tr. poriadku).

Inak tiež povedané nepoznajúc zo strany orgánov činných v trestnom konaní v zásade podstatu argumentácie, v rámci obrany obvineného už v prípravnom konaní sa vytvára rozumný predpoklad preto, aby prokurátor na hlavnom pojednávaní, pokiaľ súd obžalobu prijme a keďže skutok opísaný v obžalobe je podkladom pre budúce dokazovanie na hlavnom pojednávaní, následne neuniesol dôkazné bremeno s následkom oslobodzujúceho rozsudku obžalovaného spod obžaloby súdu a to nie základe dôkazov nových, ktoré vzišli počas dokazovania na hlavnom pojednávaní, o ktorých prokurátor, resp. orgány činné v trestnom konaní v prípravnom konaní nemohli mať vedomosť, ale na podklade dôkazov a argumentácie, ktoré obvinený predložil už v prípravnom konaní, či dokonca len mohli/a odznieť už v prípravnom konaní, no obvinenému to postupom orgánov činných v trestnom konaní umožnené nebolo.

Z nateraz uvedeného potom plynie, že už pri podaní obžaloby prokurátor prichádza na súd so sumou dôkazov, ktoré po obsahovej stránke pri konfrontácii so skutkom kladeným za vinu obžalovanému tak, ako bol v obžalobnom návrhu právne posúdený ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zákona s poukazaním na § 138 písm. a/ Tr. zákona a § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zákona javia po zhodnotení dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní vo svojom súhrne všetky známky tzv. dôkaznej núdze, kedy oproti sebe stoja dve rovnocenné skupiny procesne (len zákonne) spôsobilých dôkazov, na podklade ktorých nie je možné učiť jednoznačný záver o konkrétnej skutočnosti, ktorá je predmetom dokazovania – v tomto prípade, či obžalovaný A. B. zjednodušene povedané za použitia zbrane nútil pod hrozbou zabitia poškodenú G. H. F. previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v jeho prospech.

V tomto kontexte je potrebné poukázať na to, že - pokiaľ dozorujúci prokurátor v odvolacích námietkach zvyrazňuje konzistentnosť výpovede poškodenej počas celého trestného konania - že trestné oznámenie poškodenej zo dňa 27.04.2021 malo pôvodne obsahovať množstvo skutočností, opisujúcich spoločné spoluzitie, ale aj podnikateľské aktivity obžalovaného a poškodenej, ktoré sa mali udiať ešte v minulosti a to od roku 2006 a mali vyústiť až do momentu podania trestného oznámenia poškodenou, kedy zjavne vzájomné vzťahy oboch menovaných aj v kontexte spoločného spoluzitia ako životných partnerov už boli zásadne rozvrátené a obe strany potvrdzovali dlho trvajúci konflikt spojený s vlastníctvom nehnuteľností, kde sa obžalovaný domáhal prepisu vlastnícka práva na jeho osobu, ktorých výlučnou vlastníčkou bola poškodená, no ich dlhodobým spoluužívateľom (a to aj ako osoba spolupodieľajúca sa fyzicky na ich

výstavbe) bol aj obžalovaný, kde za danej situácie mali obavy poškodenej zo správania sa obžalovaného podľa jej vyjadrenia dosiahnuť takú intenzitu, že by obžalovaný aj reálne mohol, to čím sa jej opakovane mal vyhrožovať (zabitím, či podpálením domu), aj vykonať. Poškodená však už bližšie (takmer vôbec) vo svojej výpovedi zo dňa 21.05.2021 tieto negatívne skutočnosti nerozvíjala, okrem okolností, ktoré sú opísané vo výrokovvej vete obžalobného návrhu – vyhrožovanie (vydieranie) sa so zbraňou – keďže sa tieto pomerne rozsiahlo opísané skutočnosti v trestnom oznámení s dlhodobého (cca 14 rokov trvajúceho) vzťahu s obžalovaným nepreniesli do obsahu tejto výpovede a napokon ani do výpovede na hlavnom pojednávaní.

Nie je preto zrejmé, čo bolo vlastne definitívnym podnetom pre podanie trestného oznámenia poškodenou, nakoľko ako je zrejmé z obsahu vykonaného dokazovania, skutok sa mal stať podľa tvrdenia poškodenej dňa 03.07.2020, medzitým bola ešte poškodenou vyhotovená dňa 21.12.2020 zvuková nahrávka z rozhovoru obžalovaného a poškodenej, ktorá mala potvrdzovať tvrdenie poškodenej, že na ňu obžalovaný namieril v minulosti pištoľ (bez konkretizácie kedy, kde a za akých okolností), pokus o vyhotovenie ďalšej nahrávky prostredníctvom p. L. ešte dňa 26.04.2021, na ktorej mal všetko obžalovaný poprieť, všetky negatívne vyjadrenia voči poškodenej, len nepriamo potvrdiť, žeby mohol teda „to zrobiť“, čím mal osvedčiť jej tvrdenie v otázke, či by bol schopný podpáliť dom, pričom trestné oznámenie bolo podané dňa 27.04.2021 s odstupom teda cca deväť a pol mesiaca od skutku a cca štyroch mesiacov od prvej zvukovej nahrávky.

Za danej situácie, pokiaľ je poškodená účastná tak závažnej, nebezpečnej zdravia, či dokonca život ohrozujúcej životnej situácie, kde jej životný partner ju mal pod hrozbou ujmy na zdraví, či dokonca života, resp. inej ťažkej ujmy (podpálenia domu) nútiť k prepisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorej je výlučnou vlastníčkou na jeho osobu a to ešte dokonca na ňu s namierenou zbraňou v ruke, to sú podľa krajského súdu všetky skutočnosti, ktoré spravidla by mali viesť obeť alebo teda poškodenú k tomu, aby túto skutočnosť mala oznámiť a to bezodkladne hocikomu, ak nie ihneď polícii, tak komukoľvek z blízkeho okolia, mame, otcovi, či bratovi, resp. príkladmo v jej kancelárskych prítomným svedkyňiam J. J., N. O., M. C. a P. J..

Oproti tomu poškodená prichádza sama hore do kancelárskych priestorov jej firmy, v jej budove z vestibulu, kde sa malo udiť vyhrožovanie (vydieranie) so zbraňou v ruke obžalovaným a odkomunikuje túto situáciu so svojimi zamestnankyňami tak, že oni si v podstate, okrem hádky vo vestibule nič zvláštne nevšimli, že všetko je v podstate v poriadku a vnímajú to tak, že síce nebola úplne „v pohode“, a poškodená sa popritom len informuje, či už je zapojená elektrická energia.

Ďalej je potrebné hodnotiť aj následnú situáciu, keď obžalovaný bezprostredne prichádza z vestibulu do kancelárskych priestorov, kedy má zase v kancelárii poškodenej za presklenou stenou oddelenou od kancelárskych priestorov menovaných svedkýň prebiehať medzi nimi hádka, s čím sú svedkyne uzročené vzhľadom na opakovanú skúsenosť z minulosti, vnímali to tak, že to patrí k ich spôsobu komunikácie, keďže sa vedeli veľmi často pohádať a to aj na verejnosti, kričať po sebe a používať pritom aj častokrát zo strany obžalovaného so zvýšeným hlasom neslušnejšie slovné spojenia.

Tu je na mieste ešte zvýrazniť, že výpovede menovaných svedkýň, ktoré mali možnosť bezprostredne po skutku po príchode poškodenej do kancelárskych priestorov a rovnako aj obžalovaného, ktoré ako priame svedkyne mali možnosť vnímať ich správanie, nie sú vo svojej podstate úplne totožné a existujú medzi nimi významné rozpory, ktoré neboli vysvetlené na hlavnom pojednávaní. Príkladmo svedkyne O. a J. oproti svedkyňi J. a C. uvádzajú, že ony v podstate nepočuli nejaké zásadné zvýšenie hlasu z priestoru vestibulu a nevšimli si nejakú zásadnú alebo niečím výnimočnú hádku oproti predchádzajúcim hádkam medzi obžalovaným a poškodenou aj napriek tomu, že svedkyňa C. si mala až odsadnúť do inej časti kancelárie k ostatným svedkyňiam, lebo mala obavu, aby nedošlo k nejakej ujme na jej zdraví v reakcii na intenzitu gestikulácie a komunikácie zo strany obžalovaného.

Zo správania sa poškodenej po samotnom skutku, no najmä výpovedí menovaných svedkýň teda nie je reálne možné osvedčiť takmer nič, (okrem hádky medzi obžalovaným a poškodenou vo vestibule), čo by potvrdilo tvrdenie poškodenej opísané v skutkovej vete obžalobného návrhu – „...kde obžalovaný, vytiahol krátku strelnú zbraň, nezisteného typu a kalibru, namieril ju na poškodenú a to tak, že uvedenú zbraň otočil hlavňou smerom k poškodenej a položil na stôl, pričom od nej požadoval, aby na neho prepísala polyfunkčný dom na ulici F. XXXX/XX I. C., okrem dvoch bytov, ktoré sú v banke založené,

následne povedal poškodenej, že už mu je všetko jedno, že teraz skončí jej život a aj svoj,, on zobral tú zbraň zo stola, kohútik v zadnej časti zbrane potiahol k sebe, bolo počuť cvaknutie a zbraň opäť položil na stôl...“.

Aj napriek takto prežitej nie bežne sa vyskytujúcej zjavne stresujúcej životnej situácii, následne ako to plynie z výpovede poškodenej, mal ďalej plynúť čas a aj potom prebiehať negatívna komunikácia medzi obžalovaným a poškodenu v rámci spoločného spolužitia, predmetom ktorej sú nehnuteľnosti, kde dňa 21.12.2020 je poškodenu vyhotovená zvuková nahrávka z rozhovoru obžalovaného a poškodenej, ktorá mala potvrdzovať tvrdenie poškodenej, že na ňu obžalovaný namieril v minulosti pištoľ, bez konkretizácie kedy, kde a za akých okolností v kontexte dokazovaného skutku, kde opäť poškodená nepodáva trestné oznámenie, ani túto skutočnosť neoznamuje osobám z jej bežného života (rodine), ktoré by reálne aj mohli byť vypočuté ako svedkovia v trestnom konaní. Sama poškodená zvýrazňuje, že ešte v tom období podľa nej nemala dostatok dôkazov, že na ňu namieril zbraň, sama vnímala svoju pozíciu o proti nožnej výpovedi obžalovaného ako tvrdenie proti tvrdeniu.

Pokiaľ poškodená na hlavnom pojednávaní potom vysvetľuje, prečo podáva trestné oznámenie s takým veľkým časovým odstupom (cca deväť a pol mesiaca od skutku) a tak detailne (po obsahovej stránke) obsiahlo vypracované, tak vlastne aj na priamu otázku obhajoby verbalizuje, že ani nevie, prečo práve v ten deň 27.04.2021, nakoľko v predchádzajúci deň (či dni), sa nič výnimočné oproti predchádzajúcim dňom nestalo, no súčasne dospela do takého psychického stavu, že musí už všetky tieto negatívne životné situácie prežité s obžalovaným za cca 14 rokov oznámiť tak, ako ich vnímala a mala ich zažiť a prežiť.

Zhrnúc doposiaľ uvedené pri hodnotení správania sa poškodenej pred samotným skutkom, ale najmä po spáchaní skutku kladenému za vinu obžalovanému podľa výpovede poškodenej, má krajský súd za to, že pokiaľ poškodená podáva trestné oznámenie cca 9 a pol mesiaca po samotnom skutku, vysvetľujúc z akého dôvodu a za akých okolností, bez toho, aby sa o tejto skutočnosti komukoľvek zdôverila, kto by reálne aj mohol byť vypočutý na hlavnom pojednávaní ako svedok, tak všetky tieto skutočnosti vo svojom súhrne do určitej miery znižujú vierohodnosť jej výpovede, najmä vo vzťahu k skutočnostiam rozhodných pre ustálenie skutkového stavu v posudzovanom prípade.

Následne okresný súd vecne správne hodnotí aj dôkaz vykonaný na hlavnom pojednávaní v podobe prečítaného znaleckého posudku znalkyne J. H. K. z odboru psychológie, kde krajský súd len rekapitulujúc už uvedené opäť zvýrazňuje, že znalecké dokazovanie a jeho výsledky sú ďalším v poradí z nepriamych dôkazov, ktoré sú z hľadiska dôkazného významu dôkazmi podpornými pre orgány činné v trestnom konaní a súd pri ustálení skutkového stavu a jeho následného právneho posúdenia.

V posudzovanom prípade je vzhľadom na osobnostné črty, osobnostnú štruktúru poškodenej, vierohodnosť jej výpovede v predmetnej veci hodnotená pozitívne, inak povedané, má všetky predpoklady vypovedať o skutočnostiach rozhodných pre ustálenie skutkového stavu pravdivo. Súčasne platí, že menovaná znalkyňa taktiež zistila, že z maximálnej teoretickej nožnej vysokej všeobecnej vierohodnosti poškodenej, túto vierohodnosť vzhľadom k mentálnej výbave osobnosti poškodenej, parciálne znižuje na vyššiu úroveň všeobecnej vierohodnosti, jej osobnostná výbava - aktuálne preukázané tzv. lži skóre osobnosti je totiž v pásme nadpriemeru, teda snaha pôsobiť lepším dojmom alebo sociálne žiaduco sú u poškodenej vo všeobecnosti forenzně-psychologicky významne zvýšené.

Podľa krajského súdu tento záver automaticky nemá znamenať, že poškodená v posudzovanom prípade klame, na čo napokon nedokáže dať relevantnú odpoveď žiadne znalecké dokazovanie a to ani z odboru psychológie, keďže pokiaľ sa tak vypovedajúca osoba vo veci rozhodne (niečo zamlčať, vypovedať polopravdu, či dokonca nepravdu), nedokáže jej v tom predsa nikto zabrániť. Na druhej strane výsledky znaleckého skúmania vo vzťahu k tzv. lži skoré, ktoré je u poškodenej významne zvýšené, v pásme nadpriemeru, signalizujú, že poškodená má významnou mierou z hľadiska osobnostnej štruktúry zvýšený predpoklad, predispozíciu pri preukázanej motivácii – ochrana pred psychickým nátlakom zo strany obžalovaného na prepis vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré má poškodená vo výlučnom vlastníctve v jeho prospech – vypovedať pre ňu v jej prospech v snahe pôsobiť lepším dojmom alebo sociálne žiaduco, kde nie je vylúčené, aby boli uvedené aj skutočnosti, ktoré sa reálne nemuseli udiat presne totožne a to v takejto podobe, ako mali byť ustálené v skutku obžalobného návrhu prokurátora.

Taktiež pri hodnotení dôkazu zvukovej nahrávky, ktorú mala vyhotoviť poškodená dňa 21.12.2020, kde s dôvodmi vedúcimi k záveru o jej nezákonnosti a teda o jej procesnej nepoužiteľnosti ako dôkazu na hlavnom pojednávaní, sa vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal okresný súd, krajský súd len dopĺňa po obsahovej stránke, že z obsahu tejto nahrávky je zistiteľné, že nejde o obranný postoj zo strany poškodenej, ktorá len reaguje na konkrétny „tlak“ zo strany tej osoby, ktorá je nahrávaná - obžalovaného, ale práve naopak, zo strany poškodenej je tento rozhovor vedený cielene, zo strany poškodenej sú opakovane položené konkrétne otázky – mal na ňu namieriť zbraň - vo vzťahu k nahrávanej osobe - obžalovaného, aby sa vyjadril k niečomu, k čo mu chce nahrávajúca osoba – poškodená, aby sa vyjadril.

Na základe takéhoto hodnotenia produkovaných dôkazov potom dospel k vecne správne mu záveru, že na ich poklade nie je možné uznať obžalovaného vinným, nakoľko nie je možné bez rozumných pochybností ustáliť rozhodujúce skutkové zistenia, ktoré sa mali preniesť do skutkovej vety obžalobného návrhu, no predovšetkým bez rozumných pochybností takto ustálený skutkový stav aj rovnako ako v obžalobe právne posúdiť.

Súčasne krajský súd mal zato, že v danom prípade výsledky hodnotenia vykonaných dôkazov, pri existencii zásadnej dôkaznej núdze – nie je zrejmé, aké dôkazy je ešte možné vykonať – neumožňujú bez rozumných pochybností ani urobiť záver, aby sa skutok kladený za vinu obžalovanému vôbec stal tak, ako je jeho skutkový dej opísaný v obžalobnom návrhu.

V tejto súvislosti krajský súd pripomína, že na preukázanie viny obžalovaného vo všeobecnosti platí, že súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Hodnotiac preto tieto dôkazy vo svojom súhrne aj krajský súd rovnako, ako okresný súd, nemohol v posudzovanom prípade urobiť bez rozumných pochybností jednoznačný záver o vine obžalovaného tak, ako mu bola kladená za vinu v obžalobnom návrhu okresného prokurátora, pričom posudzovaný skutok nenapĺňa ani skutkovú podstatu iného v osobitnej časti Trestného zákona ustanoveného trestného činu a nie je ani dôvod na postúpenie tohto skutku na prejednanie inému orgánu, ktorý by ho mohol posúdiť ako priestupok.

Krajský súd má zato, že v prejednávanom prípade za danej dôkaznej situácie, ak už nie sú k dispozícii na vykonanie ďalšie dôkazy a za existencie takýchto zásadných pochybností o preukázaní viny obžalovaného zo spáchania žalovanej trestnej činnosti, je namieste v posudzovanom prípade použiť jedno zo základných procesných pravidiel - in dubio pro reo – a to v pochybnosti v prospech páchatel'a, keďže nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, preto obžalovaného podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd nepovažoval odvolanie okresného prokurátora za dôvodné a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.